

Í 57 ár hava Jórún og Osmund tikið í móti teimum dagligu avbjóðingunum, sum lívið so trúliga gevur okkum øllum. Nú hava tey skrivað bók um hetta, og hetta er ein hugnalig, lærurík og álvarsom bók at lesa

MYND: PER Á HÆDD

børnini og Osmund er framvegis ein virkin maður, ein maður, sum alla tíðina hefur ment seg, tí onki stendur í stað. Og samkomuarbeiðið fyllir framvegis nógv, hann er ein av av fremstu tænarum í samkomuni og er verji av henni.

Tvær bókur í einum

Hetta er ein øðrvísi bók at umrøða enn bókur vanligar. Her eru tvær ævisøgur, sum ikki tekstmessiga eru flættaðar inn í hvørja aðra, hóast tær viðgera tað sama. Her ein partur, tann størri parturin, Ossa`sa partur, og síðan kemur Jórún við tí seinasta triðinginum, har hon greiðir frá sínum uppruna, síni søgu og ikki minst søguna um lívið saman við Ossa seinastu góðu 50 árin. Ossi, sum hon sigur, ikki var sum aðrir dreingir.

Parturin hjá Jórún er eisini sera áhugaverdur. Vit fáa at vita um lívið í barnaheiminum í Mattalág, sum tá var langt burtur frá býnum og næstan óbyggt. Vit fáa innlit í arbeiðið hjá pápanum, Gunnar Gunnarson, sum stóð á odda fyri fiskivinnustovuni í Tinganesi, og sum millum annað avgreiddi skip, sum skuldu niður til Bretlands at selja. Og vit hoyra um lívið hjá mammuni, Herborg Gunnarson, sum stýrði heiminum og sum dugdi væl at fáa burtur úr øllum og sum var skapandi og dugdi væl at seyma.

Vit hoyra um samkomulívið og hennara avgerð um at gerast persónliga trúgvandi. Sum ung og vaksin fáa vit eitt serdelis áhuga vert innlit í eitt arbeiðspláss, sum tey allarflestu einki kenna til. Hon fór í skriv-

stovulæru hjá Ríkisumboðnum og tað hon skrivar um hesa tíð, er heilt nýtt fyri mær og spennandi. Ríkisumboðið er danskt og myndugleiki og tað vildi fólk ikki hava ov nógv at gera við í allari almindilgheit. Og umframt tað, var tað eitt vanligt arbeiðspláss við vanligum fólki, sum høvdu somu avbjóðingar, sum øll onnur.

Jórún dugir væl at siga frá og dugir væl at fortelja livandi. Tað eru ongin ivi um, at Jórún og Osmund eru eitt toymi og hon leggur nógv fyri, soleiðis at hann fær umstøður at virka sum reiðari og at pláss er at virka í teimum mongu álitissessunum. Elsti sonurin, Helgi er føddur í 1966. Annar sonurin Tummas verður borin í heim í februar 1969 og tá ið yngsti sonurin, Gunnar sær dagsins ljós í 1971, segði

Jórún upp á Ríkisumboðnum og fór at arbeiða heima burturav.

Jórún greiðir frá, hvussu tey møttust í samkomuni og hvussu Osmund bjóðaði seg til at fylgja henni heim. Og síðan, hvussu hon fór aftaná Ossa, tá ið hann var farin til Danmarkar at fiska, fyri at tey skuldu síggjast meira og har ríkisumboðsmaðurin skaffaði henni starv í Innríkisráðnum, sum lá í Keypmannahavn, meðan Ossi var til skips. Og vit hoyra um brúðleypid á Ráðhúsinum í Keypmannaheim í apríl 1964 og heimferðina, til tey flyta inn í raðhús ovast í Jóannes Páturssonargøtu, sum tey høvdu keypt nýbygd. Og síðan skrivar Jórún um næsta skiftið, tá ið tey byggja hús á Frælsinum og har tey búgva enn.

Tá ið ein lesir um fiskivinnu

og túrar og viðurskiftir innan fiskivinnu, tá er tað fløvandi at fáa tann kvinnuliga partin við í frásøgnina. Eg haldi, at hetta riggar væl hjá teimum báðum, at vera tveir høvundar um bókina. Tí aftanfyrri ein mann, er vanlig ein kvinna og umvent og hennara søga er ofta ósøgd, ella søgd av monnum, sum ikki er rættuliga tað sama.

Mær dámdi rættuliga at lesa søguna hjá Jórún og haldi, at eg lærði eisini. Havnin er vaksin ótrúðliga nógv seinastu 50 árin og vit eru nógv, sum kenna aftur, hvussu tað er at búgva í spildurnýggjum býlingum í Havnini. Hetta, at búgva í óbygðum, er ikki ókent fyri nógv fólk í høvuðsstaðnum.

Stuttligt er eisini at hoyra Jórún greiða frá, hvussu tey innrættaðu kjallaran, tá ið Ossi fer at vera reiðari burturav, sum blaðungur maður, hóast hann onkran túr avloysir sum skipari. Hon greiðir livandi frá, tá ið arbeiði, vinna, hús og heim gjørdust eitt, og hetta skuldi fáast at rigga saman við vanligum familjulívi og trimum lívigum dreingjum.

Hetta er ein heilt øðrvísi bók og eg eri takksamur fyri, at tit bjóða lesarunum inn í tykkara lív við opnum ørmum. Vanliga liggja fotoalbum goymd undir sofaborðinum og tað eru tey fæstu, sum hava atgongd til tey. Í bókini eru familjuealbumini latin upp fyri almenninginum og vit fáa eitt erligt kag inn í lívið hjá høvundunum, sum hava upplivað upp og niðurtúrar saman og framvegis eru saman.

Onkuntíð verður tikið til, at reyp og at gera ovlítið av, er ein síða av somu søk, tí í báðum førum hvørur sannleikin. Eg dámdi at lesa hesa bókina, tí hon hvørki ger ov lítið av ella er ein reypibók, og tað skulu høvundarnir hava tøkk fyri.

At hava staðið í fremstu røð innan føroyskt vinnulív er ikki bara sum at siga tað og at hava gjørt hetta í 50 ár, er eitt sætt roysni. Hvør, ið hevur borið tyngsta takið á hesi long ferð, veit eg ikki, men høvdu Jórún og Osmund ikki lyft saman, var hendan bókin ongantíð skrivað.

Sum vinur, hevur tað verið ein frægd at lesa hesa bókina, tí soleiðis, sum hann sigur sína søgu, akkurat soleiðis kenni eg hann. Bókin er ikki nakað glansibíla, heldur ikki grenj. Hon er ein erlig mynd, skrivað av fólki, sum í gjøgnum eitt langt materielt lív, hava verið djúpt forankraði í tí andaliga og hjá okkum, sum trúgva, er tað materiella lívið skralldómt, um tað andaliga ikki fylgir við sum skuggin og onkuntíð lýsir frammanfyri.

Takk fyri lesnaðin, tit djørvu bæði og eg vóni, at eg fái fleiri slíkar bókur at lesa í framtíðini frá øðrum hjúnum og einstaklingum. Tað eru nógv afturlatin fotoalbum í Føroyum, sum treingja til at vera støvaði av.